

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra, soudce Milana Podhrázkého a soudkyně Jiřiny Chmelové v právní věci žalobkyně: **Bc. K. H.**, zastoupená Mgr. Radimem Vašendou, advokátem se sídlem Horní 24, Frenštát pod Radhoštěm, proti žalovanému: **Ministerstvo obrany**, sídlem Tychonova 221/1, Praha 6, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 3. 2025, č. j. 3 Ad 5/2024-44,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši **6 134,70 Kč** k rukám jejího zástupce Mgr. Radima Vašendy, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalobkyně, bývalá vojákyně z povolání, se žalobou domáhala zrušení tří vzájemně souvisejících rozhodnutí ze dne 1. 3. 2024, sp. zn. 296086/VP-11/OPM, ze dne 28. 3. 2024, sp. zn. 296086/VP-16/OPM, a ze dne 28. 3. 2024, sp. zn. 296086/ODCH-17/OPM, kterými žalovaný podle zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vojácích z povolání“), zamítl námitky proti prvostupňovým rozhodnutím. Prvostupňovými rozhodnutími žalovaný zastavil výplatu výsluhového příspěvku žalobkyni a zamítl následné žádosti žalobkyně o výsluhový příspěvek a o odchodné.

II.

[2] Žalobkyně podala proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu k Městskému soudu v Praze, který rozsudkem ze dne 28. 3. 2025, č. j. 3 Ad 5/2024-44, zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 3. 2024, sp. zn. 296086/VP-16/OPM (rozhodnutí o žádosti o výsluhový příspěvek), a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Ve zbytku žalobu zamítl.

[3] Městský soud konstatoval, že mezi stranami je nesporné, že žalobkyni zanikl nárok na výsluhový příspěvek ze zákona podle § 135 odst. 1 zákona o vojácích z povolání z důvodu opětovného povolání do služebního poměru, a to ke dni 31. 7. 2020. Pokud jde o námitku promlčení ve vztahu k nároku na výsluhový příspěvek za dobu od 1. 8. 2020 do 31. 1. 2021, městský soud se ztotožnil s argumentací žalovaného, že § 163 zákona o vojácích z povolání se v případě výsluhového příspěvku neuplatní. Uvedené ustanovení se totiž týká nároků z služebně-právních vztahů; naopak podle § 142 odst. 4 zákona o vojácích z povolání se organizace a řízení o výsluhových příspěvcích, jakož i jejich výplata řídí zákonem o organizaci sociálního zabezpečení. Žalovaný proto mohl požadovat, aby žalobkyně vrátila výsluhový příspěvek vyplacený od 1. 8. 2020 do 31. 8. 2020. Městský soud proto žalobu v části, ve které směřovala proti rozhodnutí o zastavení výplaty výsluhového příspěvku a vrácení neprávem vyplacené částky, zamítl.

[4] Městský soud se dále zabýval spornou otázkou, zda nárok na výsluhový příspěvek zrušením služebního poměru ve zkušební době ke dni 31. 8. 2020 znovu vznikl. Podle městského soudu je zřejmé, že ve vztahu ke zrušení služebního poměru ve zkušební době zákonodárce pomýšlel zejména na *nově povolané vojáky před začátkem jejich vojenské kariéry*. Zákonodárce logicky nepředpokládal vznik výsluhového příspěvku u vojáků nově povolaných, kteří svou kariéru teprve začínají. Situace žalobkyně je však zcela odlišná. Žalobkyně působila u armády od roku 1993 do roku 2014 a v roce 2020 se do armády dobrovolně vrátila. Jedná se tedy o situaci, kdy došlo k opětovnému povolání do služebního poměru. Služební poměr však trval jen jeden měsíc (od 1. 8. 2020 do 31. 8. 2020), přičemž důvodem zrušení služebního poměru ve zkušební době bylo nedokončení kurzu základní přípravy ze zdravotních důvodů. Podle názoru městského soudu by výklad přijatý žalovaným vedl k tomu, že právní úprava by nejen nebyla *motivační, stimulační a garanční*, ale v případě opětovně povolaných vojáků by byla přímo odrazující. Vojáci by byli od opětovného nástupu do služby silně odrazováni, pokud by se tím dostali do situace, že zcela bez svého přičinění mohou o již dosažený výsluhový příspěvek nenávratně přijít. Městský soud proto s přihlédnutím k situaci žalobkyně a ke smyslu a účelu zákona uzavřel, že žalovaný měl § 132 odst. 1 zákona o vojácích z povolání vyložit v souladu s jeho smyslem a účelem tak, že zohlední nejen důvod zániku druhého služebního poměru, ale též důvod zániku prvního služebního poměru. Žalobkyně podmínky pro vznik nároku na výsluhový příspěvek splnila ve vztahu ke svému prvnímu služebnímu poměru, který zanikl ze zákonem specifikovaných důvodů a trval požadovanou dobu. Ve vztahu k druhému služebnímu poměru tyto podmínky nesplnila, a proto se doba v něm odsloužená do výpočtu výsluhového příspěvku nezapočítá. Žalobkyni nárok na výsluhový příspěvek opět vznikne, a to ve výši odpovídající době odsloužené v prvním služebním poměru. Z uvedených důvodů městský soud rozhodnutí o žádosti o výsluhový příspěvek zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

[5] K obecné námitce žalobkyně, že jí při zániku služebního poměru vznikl nárok na odchodné, městský soud uvedl, že žalobkyni vznikl nárok na výsluhový příspěvek

pokračování

toliko ve vztahu k prvnímu služebnímu poměru. Související odchodné jí již bylo vyplaceno. Ve vztahu ke služebnímu poměru trvajícimu pouze jeden měsíc a ukončenému způsobem, který nárok na výsluhový příspěvek nezakládá, nárok na odchodné nevznikl. Městský soud proto žalobu v části, která směřovala proti rozhodnutí o odchodném, zamítl.

III.

[6] Proti tomuto rozsudku podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost, a to z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[7] Podle stěžovatele je z § 135 zákona o vojácích z povolání zřejmé, že zákonodárce důrazně odděluje nárok na výsluhový příspěvek jako takový a nárok na jeho výplatu, neboť přijal pro relativně obdobné situace odlišnou právní úpravu, kdy při opětovném povolání do služebního poměru vojáka z povolání zaniká nárok na výsluhový příspěvek, ale při přijetí do služebního poměru příslušníků bezpečnostních sborů podle zvláštních právních předpisů se pouze zastavuje výplata výsluhového příspěvku. Podle § 18 písm. j) zákona o vojácích z povolání zaniká služební poměr vojáka z povolání mimo jiné zrušením ve zkušební době. S tímto důvodem ukončení služebního poměru vojáka z povolání však není spojen vznik nároku na výsluhový příspěvek. Stěžovatel se neztotožňuje s názorem městského soudu, že se jedná pouze o legislativní opomenutí, resp. mezeru v zákoně. Tento závěr nelze presumovat vzhledem k absenci zdůvodnění takto přijaté právní úpravy. Je možný i opačný výklad, a to že zákonodárce chtěl zamezit tomu, aby se bývalí vojáci z povolání vraceli do služebního poměru pouze na omezenou dobu např. jednoho či dvou měsíců za účelem získání dalšího celého roku služby pro výši výsluhových náležitostí. V případě žalobkyně se jednalo o ukončení služebního poměru vojáka z povolání zrušením ve zkušební době ze zdravotních důvodů, nicméně to je jen jeden z důvodů ukončení služebního poměru ve zkušební době. Mnohem čtenějším důvodem pro ukončení služebního poměru vojáka z povolání zrušením ve zkušební době je žádost vojáka z povolání. Městský soud v napadeném rozsudku argumentuje zdravotním stavem žalobkyně, pokud by však měl stěžovatel rozlišovat důvody ukončení služebního poměru vojáka z povolání zrušením ve zkušební době, musel by k tomu mít oporu v zákoně. Jak bylo již uvedeno, zákonodárce důsledně rozlišuje mezi nárokem na dávku a nárokem na její výplatu, čímž se však městský soud vůbec nezabýval, přestože tuto problematiku stěžovatel podrobně popsal ve své replice k žalobě, a právě v absenci odůvodnění této otázky spatřuje stěžovatel nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

[8] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil výroky I. a III. napadeného rozsudku a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

IV.

[9] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že v případě dobrovolného opětovného povolání do služebního poměru vojáka z povolání (i když pro zdravotní důvody krátce trvajícího a zrušeného ve zkušební době) nárok na výsluhový příspěvek trvá a jeho výplata se nutně musí obnovit, jakmile druhý služební poměr vojáka z povolání skončí. I když stěžovatel jazykovým výkladem dovozuje, že v posuzovaném případě nenávratně zanikl nárok a výplata výsluhových náležitostí a má za to, že tento postup je

dán výčtem uvedeným v § 132 odst. 1 zákona o vojácích z povolání, podle žalobkyně jde o mezeru v zákoně, kterou je nutno zaplnit za pomoci judikatury a legitimního očekávání oprávněného subjektu. Při odstranění označené mezery v zákoně je třeba zabývat se zejména smyslem a účelem příslušné právní úpravy. Postup stěžovatele v napadených rozhodnutích však směřuje proti smyslu a účelu zákona, interpretuje právní úpravu proti jejím základním zásadám tak, že tato je nikoliv motivační, stimulační a garanční (ve vztahu k hmotnému zajištění vojáků z povolání), naopak působí přesně opačným způsobem – voják opětovně nastupující do služebního poměru by riskoval, že o své dosavadní hmotné zabezpečení (výsluhový příspěvek) může skončením tohoto opětovného služebního poměru nenávratně (a mnohdy beze své viny) přijít. V doplnění vyjádření žalobkyně upozornila na změnu zákona o vojácích z povolání, ve znění účinném od 1. 7. 2025, obsaženou v novele zákona č. 99/2025 Sb. ze dne 19. 3. 2025, podle které se rozšiřují důvody zániku služebního poměru, se kterými je spojeno přiznání nároku na výsluhový příspěvek (jestliže služební poměr vojáka z povolání trval alespoň 15 let), a to přidáním důvodu podle § 18 písm. j) – zrušením ve zkušební době. Z uvedeného je zřejmý úmysl zákonodárce, aby v případě opětovného povolání do služebního poměru a jeho ukončení ve zkušební době nebyl voják krácen na výsluhovém příspěvku, který by mu jinak náležel za předchozí službu. To podporuje tvrzení žalobkyně, že opačný výklad by vedl proti smyslu tohoto zákona. Popsanou změnou je tak řešena mezera v zákoně, která zde doposud přetrvávala, a bylo nutné ji překonat teleologickým výkladem příslušné právní normy, popř. judikaturou. Přidáním důvodu podle § 18 písmene j) zákona o vojácích z povolání se tak vyjasňuje právní pozice vojáka z povolání ukončivšího svůj opětovný služební poměr ve zkušební době, a to tak, že mu nárok na výsluhový příspěvek bude náležet, a tedy i v případě žalobkyně by měl tento nárok opět vzniknout (obnovit se). Žalobkyně proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl a přiznal jí právo na náhradu nákladů řízení.

[10] Stěžovatel v replice k vyjádření žalobkyně uvedl, že se neztotožňuje s názorem žalobkyně, že rozšířením (přidáním) důvodu zániku služebního poměru podle § 18 odst. 1 písm. j) zákona o vojácích z povolání je řešena mezera v zákoně. V této souvislosti stěžovatel upozornil na důvodovou zprávu k novele zákona č. 99/2025, konkrétně na její bod 47, ze kterého jednoznačně vyplývá, že zákonodárce chce odstranit zjevnou nespravedlnost, ke které dosud docházelo. Nehovoří však v tomto směru o mezeře v zákoně, ale pouze o snaze o zrovnoprávnění této specifické skupiny osob, čímž podle názoru stěžovatele dokládá správnost jeho právního výkladu, který v daném případě aplikoval.

V.

[11] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností rozsudku městského soudu. Platí totiž, že nepřezkoumatelný rozsudek zpravidla nenabízí prostor

pokračování

k úvahám o námitkách věcného charakteru a je nezbytné jej bez dalšího zrušit. Konstantní judikatura tohoto soudu označuje za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů zejména takové rozhodnutí, v němž soud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných žalobních námitek (viz například rozsudky ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007-58, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74), respektive pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby (viz například rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44).

[14] Současně vycházel Nejvyšší správní soud ze své ustálené judikatury, podle níž je s kasačním důvodem podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. třeba zacházet obezřetně, neboť zrušením rozhodnutí soudu pro nepřezkoumatelnost se oddaluje okamžik, kdy základ sporu bude správními soudy s konečnou platností vyřešen, což není v zájmu ani účastníků řízení a ani ve veřejném zájmu na hospodárnosti řízení před správními soudy (srov. například rozsudek ze dne 24. 3. 2016, č. j. 4 Azs 21/2016-66).

[15] Rozsudek městského soudu netrpí nedostatky, které by měly za následek jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Městský soud se zabýval především otázkou, zda žalobkyni znovu vznikl nárok na výsluhový příspěvek poté, co byl její druhý služební poměr zrušen ve zkušební době. Městský soud přitom srozumitelně a relativně podrobně vysvětlil, k jakému závěru dospěl a z jakých důvodů. Jinou otázkou pak je, zda jsou závěry městského soudu věcně správné. Povinnost soudu odůvodnit přezkoumatelným způsobem závěry, ke kterým dospěje, nelze vykládat jako povinnost reagovat na každou dílčí výtku a argument ať již žalobce, anebo žalovaného. V nynější věci o tom, že stěžovatel navzdory namítané nepřezkoumatelnosti odůvodnění napadeného rozsudku porozuměl, věcně s ním však nesouhlasí, svědčí již to, že s ním v kasační stížnosti polemizuje.

[16] S ohledem na uvedené skutečnosti lze tedy uzavřít, že kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. není dán.

[17] Podstatou kasační stížnosti je nesouhlas stěžovatele se závěrem městského soudu, že žalobkyni po opětovném povolání ke služebnímu poměru vojákyně z povolání a po následném zrušení tohoto služebního poměru ve zkušební době opět vznikl nárok na výsluhový příspěvek, a to ve výši odpovídající době odsloužené v prvním služebním poměru.

[18] Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně v armádě působila od roku 1993 do roku 2014. Dnem 30. 6. 2014 zanikl její služební poměr podle § 18 písm. a) zákona o vojácích z povolání z důvodu uplynutí stanovené doby. Ode dne 1. 7. 2014 byl žalobkyni přiznán výsluhový příspěvek 6 849 Kč měsíčně. Dne 1. 8. 2020 byla žalobkyně opětovně povolána do služebního poměru vojákyně z povolání. Nastoupila ke kurzu základní přípravy ve VÚ Vyškov. Z důvodu zdravotních obtíží byla vojenským lékařem odeslána do domácího léčení. Ke dni 31. 8. 2020 byl její služební poměr zrušen ve zkušební době podle § 18 odst. 1 písm. j) zákona o vojácích z povolání. Rozhodnutím stěžovatele ze dne 9. 1. 2024, sp. zn. 296086/VP-6/28, byla zastavena výplata výsluhového příspěvku a zároveň byla uložena povinnost k vrácení výsluhového příspěvku přijatého podle stěžovatele

bez právního důvodu v období od 1. 8. 2020 do 31. 1. 2024 v celkové výši 344 804 Kč. Námitky proti tomuto rozhodnutí stěžovatel zamítl rozhodnutím ze dne 1. 3. 2024, sp. zn. 296086/VP-11/OPM. Žalobkyně proto o výsluhový příspěvek znovu požádala. Tuto žádost stěžovatel zamítl rozhodnutím ze dne 8. 2. 2024, sp. zn. 296086/VP-8/PC28. Námitky proti tomuto rozhodnutí stěžovatel zamítl rozhodnutím ze dne 28. 3. 2024, sp. zn. 296086/VP-16/OPM. Stěžovatel zamítl také žádost žalobkyně o odchodné, a to rozhodnutím ze dne 8. 2. 2024, sp. zn. 296086/ODCH-9/PC28, proti němuž stěžovatel zamítl námitky rozhodnutím ze dne 28. 3. 2024 sp. zn. 296086/ODCH-17/OPM.

[19] Podle § 135 odst. 1 zákona o vojácích z povolání platí, že *při opětovném povolání do služebního poměru vojáka z povolání zaniká nárok na výsluhový příspěvek dnem, který předchází dni opětovného povolání do služebního poměru.*

[20] Podle § 132 odst. 1 zákona o vojácích z povolání platí, že *voják, jehož služební poměr zanikl podle § 18 písm. a), b) a i) nebo podle § 19 odst. 1 písm. a), b), c), e), g) až l), n) a o), má nárok na výsluhový příspěvek, jestliže jeho služební poměr trval alespoň po dobu 15 let.*

[21] Pokud jde o výklad citovaných ustanovení Nejvyšší správní soud ve shodě s městským soudem poukazuje na důvodovou zprávu k zákonu o vojácích z povolání, podle které: *„Nároky, které souvisejí se skončením služebního poměru, jsou proto v zákoně konstituovány tak, aby byly jedním z rozhodujících motivačních, stimulačních a garančních jistot vojáků z povolání, které budou napomáhat i personálnímu zabezpečení a průběhu vojenské služby v situaci, kdy služební poměr se bude uzavírat pouze na dobu určitou podle potřeb státu.“*

[22] Je nesporné, že žalobkyně v případě svého prvního služebního poměru splnila zákonné podmínky pro vznik nároku na výsluhový příspěvek, neboť tento zanikl ze zákonem specifikovaných důvodů a trval požadovanou dobu. Rovněž je nesporné, že její nárok na výsluhový příspěvek v souladu s § 135 odst. 1 zákona o vojácích z povolání zanikl z důvodu opětovného povolání do služebního poměru, a to ke dni 31. 7. 2020. Kasační soud souhlasí s městským soudem (i stěžovatelem), že v případě druhého služebního poměru, který zanikl zrušením ve zkušební době, zákonné podmínky pro vznik nároku na výsluhový příspěvek nebyly splněny. Tento závěr však nelze vztáhnout na první služební poměr. Z platné právní úpravy je zřejmé, že smyslem ustanovení § 135 odst. 1 zákona o vojácích z povolání je to, aby voják současně nepobíral služební plat i výsluhový příspěvek. Na druhou stranu by toto ustanovení nemělo bránit tomu, aby v případě zániku opětovného služebního poměru mohl znovu vzniknout nárok na výsluhový příspěvek za předchozí služební poměr. Městský soud správně poukázal na to, že výklad přijatý stěžovatelem jde proti smyslu a účelu zákona, neboť v případě opětovně povolaných vojáků nemá motivační, ale naopak silně odrazující účinek, což může mít negativní vliv na personální potřeby armády. Rizika tohoto výkladu si byl ostatně vědom i zákonodárce, a proto zákonem č. 99/2025 Sb. novelizoval zákon o vojácích z povolání, kdy do § 132 odst. 1 doplnil odkaz na § 18 písm. j)). Případným je v této souvislosti poukaz stěžovatele v doplnění kasační stížnosti na důvodovou zprávu k uvedené novele, podle které chce zákonodárce odstranit *zjevnou nespravedlnost*, ke které dosud docházelo. Podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu, ve shodě s právním názorem městského soudu, lze tuto dřívější nespravedlnost odstranit již výkladem rozhodné právní úpravy, zejména s důrazem na její zřetelný smysl a účel. Je třeba vycházet z toho,

pokračování

že institut výsluhového příspěvku (vedle ostatních výsluhových náležitostí) má v systému zabezpečení vojáků z povolání zcela konkrétní smysl a účel. Městský soud zcela správně, s poukazem též na odbornou literaturu, zdůraznil motivační, stimulační a garanční charakter výsluh vojáků z povolání. Proto je zcela legitimní po právní úpravě požadovat, aby v případě, pokud by mělo být takové plnění následně kráceno či dokonce zcela odepřeno (zanikl na něj nárok), bylo z právní úpravy bezpečně zřejmé, z jakých (ospravedlnitelných) důvodů se tak děje. Že tomu tak nebylo, svědčí nejen faktický postup stěžovatele, který po ukončení nového služebního poměru žalobkyni výsluhu po relativně delší období (až do ledna 2024) fakticky vyplácel, ale též stanovisko stěžovatele, který vnímá situaci ve vztahu k žalobkyni jako nespravedlivou, ale (chybně) vychází z předpokladu, že mu právní úprava neumožňovala postupovat jinak. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je tedy třeba posuzovat splnění zákonných podmínek pro vznik nároku na výsluhový příspěvek vždy ve vztahu ke konkrétnímu služebnímu poměru. Skutečnost, že druhý služební poměr zanikl zrušením ve zkušební době, nic nemění na tom, že žalobkyně v případě prvního služebního poměru splnila zákonné podmínky pro vznik nároku na výsluhový příspěvek. Žalobkyně po zániku druhého služebního poměru proto mohla opět požádat o přiznání výsluhového příspěvku, neboť jí znovu vznikl nárok na výsluhový příspěvek, a to ve výši odpovídající době odsloužené v prvním služebním poměru.

[23] Pokud jde o námitku stěžovatele, že zákon o vojácích z povolání v § 135 odděluje nárok na výsluhový příspěvek jako takový a nárok na jeho výplatu, tato není pro posouzení věci relevantní. Obecně lze uvést, že vznik nároku na výsluhový příspěvek znamená naplnění podmínek, za nichž je možné úspěšně o výsluhový příspěvek požádat. Tento nárok vojákovi vzniká skončením služebního poměru ze zákonem stanovených důvodů, jestliže služební poměr trval alespoň po dobu 15 let. Oproti tomu nárok na vlastní výplatu výsluhového příspěvku vzniká až v návaznosti na podání žádosti o jeho výplatu právní mocí (přesněji vykonatelností) navazujícího rozhodnutí služebního orgánu, jímž byla výplata výsluhového příspěvku přiznána. Jak bylo již výše uvedeno, opětovným povoláním do služebního poměru dochází sice k zániku nároku na výsluhový příspěvek, po skončení tohoto služebního poměru (pokud jsou splněny zákonné podmínky) ovšem dojde k opětovnému vzniku nároku na výsluhový příspěvek za předchozí služební poměr. Bývalý voják má pak možnost znovu požádat o přiznání výsluhového příspěvku.

[24] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[25] Stěžovatel se kasační stížností domáhal zrušení výroků I. a III. rozsudku městského soudu, tedy té jeho části, ve které před městským soudem procesně neuspěl. Kasační stížností žalobkyně však zůstal nedotčen výrok II. rozsudku, kterým byla žaloba „ve zbytku“ zamítnuta. Zamítnuta byla žaloba v části týkající se přiznání odchodného, zániku výsluhového příspěvku a (především) vrácení výsluhového příspěvku vypláceného dle mínění stěžovatele bez právního důvodu v období od 1. 8. 2020 do 31. 1. 2024. Nejvyšší správní soud, vázán rozsahem podané kasační stížnosti, se mohl procesně zabývat pouze výroky rozsudku městského soudu, které byly napadeny kasační stížností. Kasační soud nepřehlédl, že se ve správním spise nachází žádost žalobkyně o splátkový kalendář k povinnosti vrátit výsluhový příspěvek z 6. 3. 2024 a následná dohoda o uznání dluhu

a o splátkovém kalendáři, podepsaná žalobkyní 2. 4. 2024. Nejvyšší správní soud souhlasí s názorem vyjádřeným v bodě 5 žaloby o „celistvosti dané věci, kdy veškerá výše popsaná rozhodnutí spolu skutkově souvisí (řeší nárok na výsluhový příspěvek a odchodné) a týkají se totožných účastníků řízení“. Stěžovatel proto bude v dalších řízeních či faktických postupech týkajících se žalobkyně a výsluhového příspěvku za služební poměr trvající v letech 1993-2014 reflektovat výše vyslovený právní názor Nejvyššího správního soudu o tom, že nárok na výsluhový příspěvek za uvedené období nezanikl „jednou pro vždy“ opětovným povoláním žalobkyně do služebního poměru od 1. 8. 2020.

[26] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Plně úspěšné žalobkyni soud přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení sestávají z odměny zástupce za jeden úkon právní služby ve výši 4 620 Kč (vyjádření ke kasační stížnosti) podle § 7 bod 5, § 9 odst. 5 a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, a náhrady hotových výdajů ve výši 450 Kč podle § 13 odst. 4 citované vyhlášky. Zástupce žalobkyně je plátcem DPH, proto se odměna a náhrada hotových výdajů zvyšují o částku odpovídající této dani (§ 57 odst. 2 s. ř. s.), tj. o 1 064,70 Kč. Celková částka náhrady nákladů řízení proto činí 6 134,70 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. listopadu 2025

David Hipšr
předseda senátu